

FRANCESC ROMA sj

A Nani Vila, amb admiració

Més enllà del tòpic de sentir-te petit al seu costat per la seva alçada física, no és cap exageració afirmar que totes les persones que hem tingut la sort de conviure amb l'Ignasi Vila ens hem sentit fascinades per la seva categoria humana i espiritual. No es tracta de dir coses grans d'ell quan ens ha deixat, sinó de testimoniar l'impacte discret que et produeix una vida lliurada a foc lent a les causes més grans. A l'Ignasi el vas descobrint a poc a poc, en el decurs d'una vida, sense ni pretendre-ho, simplement perquè era així, i així es manifestava. Com els bons vins, tenia una denominació d'origen: l'autenticitat. Voldria recordar-lo en tres dimensions de la seva persona.

1. L'educador. Ell i qui us escriu hem seguit camins diferents en la tasca educativa: ell al Sant Ignasi de Sarrià; jo, als Jesuïtes de Casp. Ell, entregat als adolescents i joves; jo, als alumnes de Primària. I dic això perquè no és gens fàcil atreure l'interès i l'admiració d'alumnes que passen per una etapa de la vida complexa i trencadora, inestable i revolucionària. L'Ignasi causava una admiració progressiva; una seguretat i una confiança que li sortien espontàniament. L'admiració que els alumnes, les famílies i tot el personal del col·legi sentien per ell era fruit d'una presència que els acompanyava dia rere dia.
2. L'historiador. Més d'una vegada he pen-

sat en la frustració que els darrers temps devia sentir quan, privat de la vista, ja no podia llegir, investigar o escriure sobre temes que eren la seva passió: la història de la Companyia de Jesús, de sant Ignasi, de Barcelona, de Catalunya. La seva memòria prodigiosa suplía aquesta mancança. L'Ignasi vivia la seva vocació històrica com el plaer d'una vocació primordial. I mirant els seus apunts i estudis, amb aquella lletra petita, t'adonaves de la visió ample i del treball callat per buscar i trobar les arrels de la seva vida com a persona, com a jesuïta, com a barceloní, com a català.

3. El company jesuïta, enamorat de sant Ignasi, de Manresa i dels Exercicis. Arribem al nucli de la seva vocació: la de jesuïta, que combina la missió rebuda, la inquietud apostòlica i l'amor incondicional a Jesús, a l'Evangelí. Sensible als grans reptes que la Companyia de Jesús tenia i té, ha viscut sempre una inquietud que no ha minvat amb l'edat. Discret però profund; universal però detallista; fidel fins als darrers moments. Sempre m'he imaginat de la seva vida espiritual aquella pregària que el salmista adreça al Senyor: «Ensenya'm a comptar els meus dies per adquirir la saviesa del cor.» Sí, l'Ignasi, en el més secret del seu cor, vivia aquesta necessària empatia del seu esperit amb l'Esperit de Déu. I això el feia gran, molt gran...

Ignasi Vila, durant la presentació d'un llibre, el 4 de març del 2014, amb el també jesuïta Lluís Magriñà.

L'admiració que els alumnes, les famílies i tot el personal del Col·legi sentien per ell era fruit d'una presència que els acompanyava dia rere dia